

En toen kwam Corona.

Nooit eerder heeft er zo'n groot gedragsexperiment plaatsgevonden waarin wij massaal niet meer mochten reizen, vliegen, werken op kantoor, uiteten en feesten. Wij waren zo gewend aan een leven van altijd maar meer. Een leven van minder was daarom even wennen. Alles vertraagde, werd stil en rustig. Het viel mij op dat het mij en mensen om mij heen ook goed deed. We reflecteerden op de vraag wat nou echt belangrijk is in het leven. We maakten meer verbinding met onszelf en anderen. We ervoeren dat wij onderdeel zijn van een groter geheel. We trokken de natuur in. We merkten dat veel van wat we nodig hebben eigenlijk best dichtbij is.

Op een dag tijdens de lockdown in maart 2020 wandelde ik met mijn gezin in het bos. Op het smalle bospad naderde een vrouw. We maakten oogcontact, glimlachten en maakten plaats voor elkaar. Hoe simpel en klein dit soort ervaringen ook zijn, toch gaat er voor mij een enorme kracht en schoonheid van uit. Want zouden deze ervaringen niet aan de basis kunnen staan van een andere, betere wereld? Dit is een vraag die mij na aan het hart ligt. Ik ben er namelijk van overtuigd dat we tijdens de coronacrisis alleen nog maar mild aan het oefenen zijn voor een veelomvattender crisis die er aankomt: de klimaatcrisis.

In het *In Our Nature Lab* van de Turnclub deed ik onderzoek naar een vorm om mijn ervaringen tijdens de coronacrisis te delen. De haiku blijkt goed bij mij te passen. Haiku is een vorm van Japanse dichtkunst. Een

haiku is heel gekaderd en beschrijft direct de (zintuiglijke) ervaring, zonder mening en interpretatie. Het is simpel, visueel, speels en rijmloos. Net als de coronacrisis legt de haiku veel beperkingen op, maar binnen die kaders kan iets moois ontstaan. En in tegenstelling tot de coronacrisis, die zo aanzet tot extreme meningen en verdeeldheid, is de haiku oordeelvrij, licht en niet pretentief.

In het Lab ontstond mijn project Haiku's over de schoonheid van alledaagse ervaringen in coronatijd. In dit project hoop ik anderen op een subtiele manier de schoonheid van alledaagse ervaringen te laten voelen. Het is ook een methode om verder onderzoek te doen naar de vraag op welke manieren het zien van de schoonheid in alledaagse ervaringen ervoor zorgt dat wij duurzamer gedrag (blijven) vertonen. Ook is het mijn doel om mijn eigen leven met meer aandacht, betekenis, creativiteit en intuïtie te leiden. Een leven vol onverwachte wendingen en ontmoetingen met mensen die zich ook hard maken voor een duurzame wereld. Een leven waarin ik tegelijkertijd eenzaam en groepsdier kan zijn. En waarin ik mijzelf toesta om vraagtekens te plaatsen bij bestaande conventies.

Wat ga ik doen? Ik ga vanaf 1 december 2020 een jaar lang om de dag een haiku schrijven. De haiku's laat ik achter op plekken waar mensen elkaar in deze tijd ontmoeten: bos, park, (school)plein, speeltuin en Zoom. Ik schrijf ze op objecten die ervoor zorgen dat ze mooi

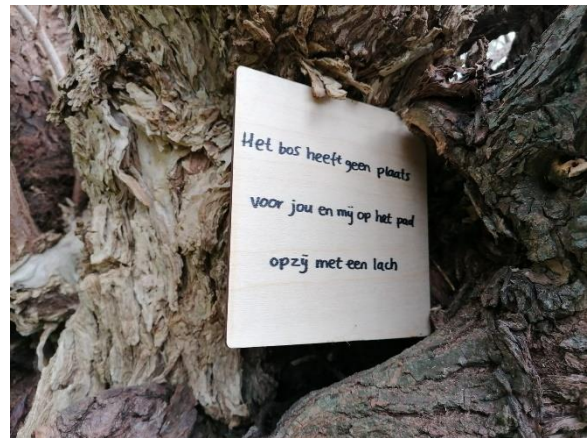
integreren met de omgeving en het dagelijkse leven, bijvoorbeeld op een herfstblad of stoeptegel. Ik plaats #haikusbibi op de haiku's die aanspoort tot het delen van foto's op social media en zelf deel ik ook foto's van de achtergelaten haiku's. Ook zal ik stukjes schrijven die beetje bij beetje antwoord geven op mijn onderzoeksvraag: op welke manieren kan het zien van de schoonheid in alledaagse ervaringen ervoor zorgen dat wij duurzamer gedrag (blijven) vertonen?

Om mijn project te realiseren heb ik behalve tijd beperkte middelen nodig. De materialen om de haiku's op te schrijven, vragen soms om een investering. Zo lijkt het me gaaf om een stoeptegel te laten vervangen door een geglazuurde stoeptegel met haiku.

Daar ga ik dan!

Hai, kus,

Bibi

Voor meer info: bvanovermeeren@gmail.com